

[Svend Auken]

Det er ikke noget felttog over for regeringen. Det er ikke noget felttog over for det borgerlige Danmark – håber jeg da. Jeg har hidtil troet, at det var noget, vi var enige om. Jeg har hidtil troet, at hele Folketinget kunne samles om denne politik. Jeg har endda troet, at det var et af de områder, hvor Fremskridtspartiet og Socialdemokratiet så ens på det, sådan at man kan sige, at også yderpunkterne er ompændt.

Derfor vil jeg gerne sige til Kristeligt Folkepartis ordfører, at her er der ikke tale om noget felttog eller om noget alternativt flertal uden om regeringen. Her er der tale om, at det danske Folketing skaber tryghed hos de mange i vort land, som ikke synes, at sygdom skal være en beskatningskilde, som ikke synes, at sygdom skal være det sted, hvor vi løser landets økonomiske problemer.

Jeg er derfor meget ked af, at statsministeren med sin, synes jeg, ukloge og konfrontationsprægede indskriden her i dag er med til at hindre det flertal, der vittærlig findes i det danske Folketing for at sige nej til betaling for lægebesøg og sige nej til, at de syge, der i forvejen betaler meget for deres medicin, skal betale endnu mere.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg synes, det var en meget interessant oplevelse at se statsministeren sådan svinge pisken over Kristeligt Folkepartis og Centrum-Demokraternes formastelige hoveder. For det var jo det, det drejede sig om.

Det har i hvert fald været helt åbenbart, at Centrum-Demokraterne har været enige i dagsordenen, og det blev også sagt heroppefra af hr. Erhard Jakobsen. Og så meddeler statsministeren, at dette her er et kabinetsspørgsmål, hvorpå Centrum-Demokraterne fastholder, at de er enige i dagsordenen og vil arbejde videre for synspunktet, men selvfølgelig ikke vil styrte regeringen, og dermed vil de stemme imod dagsordenen.

Jamen så kender vi jo situationen. Det vil jo også være tilfældet under selve finanslovbehandlingen, hr. Erhard Jakobsen, hvis statsministeren gør kabinetsspørgsmål ud af afstemning om ændringsforslagene til finansloven. Og så ved vi, hvor vi er henne: Der vil altså blive gennemført disse meget betydelige nedskæringer, som regeringen lægger op til, og som CD er

imod, men de vil blive gennemført også med CD's stemmer.

Om selve dagsordenen vil jeg sige, at vi i SF ikke synes, at teksten er genial, som den er udformet, og at vi har været meget i tvivl om, hvordan vi ville stemme, men at vi naturligvis nu, da den opfattes af statsministeren som et mistillidsvotum til regeringen, vil stemme for den.

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Svend Auken, at det, der er problemet med denne dagsorden, bl.a. er, at den forhindrer det arbejde, vi skal have i Folketinget i de kommende måneder vedrørende finansloven for 1989. Jeg synes, det er urimeligt, at vi i forbindelse med en åbningsdebat lægger sten i vejen for det arbejde.

Må jeg så sige om statsministerens åbnings-tale, at den udgør et godt holdningsmæssigt grundlag for de tre regeringspartiers samarbejde. Talen lægger op til mange nye og gode initiativer fra regeringens side i den nærmeste fremtid, og den konservative folketingsgruppe ser frem til et samarbejde og ser talen som grundlag for netop den holdningsændring i dansk politik, som er nødvendig.

Desværre må jeg konstatere, at hr. Svend Auken's tale, som vi lige har hørt, indeholdt en del uberettiget kritik af statsministerens åbningstale. Denne kritik håber jeg ikke bunder særlig dybt. Socialdemokratiet er nemlig ikke i en situation, hvor det kan tillade sig at kritisere.

I løbet af de seks år, hvor Socialdemokratiet har haft oppositionen, har partiet ganske vist indimellem taget et medansvar for den nødvendige lovgivning, men det ændrer ikke ved den kendsgerning, at Socialdemokratiet endnu ikke har bevist, at det er parat til at føre en anden politik end den, der prægede ikke kun Socialdemokratiet, men desværre hele landet i 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne.

For hvilken politik var der tale om dengang? Det var dengang, da ubalancen i den danske samfundsøkonomi på det nærmeste blev fastcementeret. Det var dengang, da der på kun 3 år – fra 1979 til 1982 – blev nedlagt 122.000 job i den private sektor og oprettet 90.000 job i den offentlige sektor. Det var dengang, da der indtraf et skred i samfundets holdning til det personlige ansvar og vi blev vidne til en ansvarsforflygtigelse, der har vist sig at være til skade både for den enkelte og for det fællesskab, som samfundet gerne skulle være.